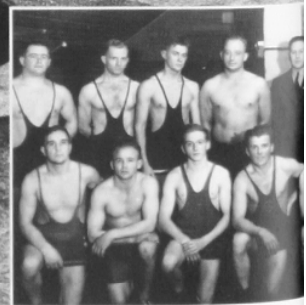

Tyngdlyftningens affischnamn under en lång rad år var styrkelyftaren Mats Forsberg, som nådde stora framgångar såväl i Sverige som internationellt. Bilden är tagen vid ett träningstillfälle den 8 juni 1991. Foto: Hasse Fridén

Gruppen från vinden på Kanalplan träningslokal. På vimpeln i bakgrunden sektionen fyllt 10 år, ett jubileum som Hammarbyens läsare har mer information om i bilden och när den är tagen är den i redaktionen.

Kraftsporterna som försvann

Två sporter med en lång tradition i Hammarby IF är kraftsporterna brottning och tyngdlyftning.

Båda gjorde sitt inträde på 1920-talet och verksamheten upphörde ungefär samtidigt vid 1990-talets slut. Formellt fanns sektionerna kvar över 100-årsjubileet 1997, men när ombildningen till alliansförening skedde 1999 hade verksamheten upphört i bägge.

BROTNING

Grenen togs upp i Hammarby IF 1929 och storhetstiden inföll under de första tre decennierna då man hade flera lag i gång och varje år i Eriksdalshallen arrangerade en stor tävling med svensk elit och även internationella inslag. Träningen hölls i klubbhuset på Hammarby IP och det lär ha skakat ordentligt i kåken när brottarna åkte i golvet på övervåningen.

Fyra individuella SM-guld erövrades under denna period. Det första dock inte förrän 1946 då skåningen och flugviktaren Malte Håkansson vann i fri stil. Han erövrade samma år också överraskande EM-silver i denna disciplin. De övriga tre

där brottarna länge hade sin egen framgång. Brottningssporten inföll 1939. Om någon av information om personerna på bilden är välkommen att kontakta

SM-gulden vanns av legendaren Olle Anderberg, vilken tog dessa i lättvikt 1953 och 1954 (fri stil) och i weltervikt 1954 (grekisk-romersk stil). Anderberg, en av svensk brottnings stora med OS-guld i Helsingfors 1952, representerade Hammar-

by i två säsonger innan han fortsatte till Örgryte IS.

Brottnings galjonsfigur var annars under många år Allan Buhne, född Karlsson, (1911-96). Han gick med i Hammarby IF 1930 och var aktiv fram till 1953. Som bäst blev det under denna period en fjärdeplats i SM 1942, eller möjligen 1943, samt deltagande i cirka 1500 matcher. Därefter var Buhne verksam under många år som ledare i sektionen.

TYNGDLYFTNING

Denna gren tog däremot den inte helt ovanliga vägen in i Hammarby IF genom ombildning av en befintlig förening. Det var Atletklubben Herkules, bildad 1915, som 1925 blev en del av Hammarby. Drivande i denna fråga var söderprofilen Ragnar Lundin, som såg en större föreningsgemenskap som ett sätt att trygga framtiden. Helt fel ute var han väl inte med tanke på att det kom att hålla i drygt 70 år. Liksom brottarna bedrev tyngdlyftarna ursprungligen verksamheten i klubbhuset på Kanalplan, dock i källaren. Senare höll man till i den s.k. Glashyttan på idrottsplatsen.

Sett till antalet SM-tecken tillhör tyngdlyftningen en av Hammarbys mest framgångsrika sektioner, totalt 18 stycken officiella SM hemfördes till föreningen. Detta skedde i olika grenar och decennier.

De första tio vanns i den numera något kuriösa grenen enarmslyft. I Hammarbys 100-årsbok står om denna att läsa. Enarmslyftet var en tekniskt mycket krävande gren, som bestod av momenten enarmsryck, enarmsstöt och tvåarmsstöt. "Enarmslyften skulle göras med olika armar och regeln var att göra rycket med den svagaste armen och stöten med den starkaste." Internationellt upphörde man att tävla i grenen 1933, men svenska mästerskap hölls t.o.m. 1951. Charles

Meijer vann fem SM i fjädervikt åren 1926-31, Wilgot Lundström tre i tungvikt åren 1930-32 och Bertil Dannebrink två i mellanvikt 1945-46.

I lyft med båda armarna samtidigt vann sedan Erik "Myggan" Uddebom (född 1934) två SM i tungvikt 1964-65. Uddebom var samtidigt friidrottare i Bromma IF med åtta SM i kula och två i diskus i karriären.

Därefter var det slut med framgångarna på högsta nationella nivå i de olympiska lyften, men en ny storhetstid inföll i styrkelyft under 1980- och 90-talen då sju SM vanns. För sex av dessa stod Mats Forsberg, mannen med en resultatlista så lång att han begävs med en egen faktaruta i 100-årsboken. Förutom de sex gulden, vunna åren 1985-93, tog han under karriären fem silver och tre brons, detta i tre viktclasser (52, 56 och 60 kg). Dessutom erövrade han EM-silver 1990, -brons 1985 samt blev sju i VM 1991. Till detta kommer att Kenneth Johansson vann SM-guld i viktclassen 82,5 kg 1992.

Gemensamt öde

Att nu brottningen och tyngdlyftningen i mycket under sin tid i Hammarby IF följde snarlika vägar är knappast någon slump. Startade och nedlagda ungefär samtidigt och med någorlunda jämförbara framgångar på nationell elitnivå.

I stort följde de också ett allmänt utvecklingsmönster för dessa grenar, åtminstone i Stockholm, där denna typ av klassiska atletsporter alltmer kommit att hamna i skymundan för måhända mer spektakulära idrottsliga yttringar. Också med avseende på träningslokaler kom man att följas åt, från Hammarby IP på 1920-talet till Enskedehallen vid Gullmarsplan där båda sektionerna bedrev sin verksamhet fram till nedläggningen.

ANDERS KUICK